

otrokom prijatelj, učitelj in voditelj.

(Priloga Vrtecu.)

Štev. 4.

Ljubljana, dné 1. aprila 1896.

IV. tečaj.

Prav mu je!

Klep — klep — klep, rega — rega — rega, drr — drr — drr — pa smo šli veliki teden v cerkev s klepetci, ragljami in ropotci. Celó pot smo jih navijali, kar se je dalo. E, kje so tisti časi! Bilo je komaj četrť ure do cerkve, sedaj smo pa hodili celo uro, pa nam je je bolj primanjkovalo kot preostajalo. O veliki noči, komu se bo mudilo? Pa se nam je vendar. Ta je zagнал: Alo, vijolice! In vsuli smo se pod grm; ali dostikrat smo se opekli. Marsikdo nas je vodil za nos, in dobili smo le podlesek, ne vijolic. Zapeljana gruča je bila huda na zapeljivca. Ta je pa začel z ropotcem: drr — drr — drr in klep — klep — klep, rega — rega — rega — smo jo pcedili za njim in tekli nekaj časa. V teku se je vse pozabilo in jeza ohladila. Hitro je bil drugi posvet in zbor.

»Ti, Jaka«, reče mu Francelj, »jaz bom imel več prihov, kot ti.«

— Jaka pa trdi, da ni res. »Tri boganice (butare) sem nesel! Kaj meniš, da jih bom zastonj?« — Pri nas je bila ta navada: Kjer ni bilo doma otrok, nesli so

drugi boganice na cvetno nedeljo. Zato je dobil, kdor jih je nesel, od vsake tri pare pirihev za plačilo.

»Nesi jih, če jih neseš. Ali pri nas imamo petnajst kokošij!«

»Pa nobena nič ne nese!«

Ha-ha-ha!! Nobena! klep — klep — klep — in zopet se je raztrgala gruča in šla po cesti. Veliki smo ropotali, mali hlačniki so pa pobesili klepetce in jo migali sopihajoč za nami.

Došli so nas seveda vselej, ker se nismo daleč podili. Tako smo hodili vsako popoldne. Nekatero leto že bosí, včasih pa še v škornjeh ali coklah, kakor je bila pot.

V cerkvi smo se nazidali pred oltarjem za tisto ograjo. Cerkev je bila žalostna, temna. Skoro nas je bilo strah. — In prav je, če je koga strah ta teden. Še vas naj bo, ki boste morda to-le brali; toda ne strah pred strahom, ampak pred grehom, zaradi katerega je božji Sin toliko trpel na sv. križu.

Za ograjo smo torej stali in marsikoga odrinili s komolci iz vrste, ker je bil le presilen in se je hotel uvrstiti k nam, pa je prišel prepozno. A to ni bilo prav. Tisti je grešil, ki je prišel prepozno in se rinil med nas, mi pa tudi, ker smo ga pahnili iz vrste. »Cerkve je hiša božja in kraj molitve«. To so nam tolikokrat pravili v šoli in doma.

Ko je oddrdral ropotec v zvoniku, prižgal je cerkovnik — Lovrenec je bil, suh in dolg, pa hud, kakor rabelj — tisti trikotni svečnik. Nato so prišli duhovniki in so začeli peti one lepe in žalostne Davidove in Jeremijeve pesmi. Peli so, dolgo so peli, vstajali, sedali, molili tiho in brali na glas. Lepo mora biti tisto branje; ali kaj, ker je latinsko in ker se marsikomu izmed tistih, ki smo bili pred oltarjem, še sanjalo ni, da bo znal kdaj latinsko. Pa nas je vendar nekaj prigazilo do osme šole, nekateri še dalje in dosegli smo toliko učenost, da znamo latinsko. Zato ker tedaj nismo znali in umeli molitev, hotelo nam je biti tako, kakor je človeku takrat, ko mu je dolgčas. Molke smo imeli vsi, to je bilo ukazano. Še sedaj ga imam tistega grahastega, kakor so ga mati kupili na misijonu. Ali marsikdo je

bolj prešteval rdeče sveče, kdaj da bo Lovrenec zadnjo ugasnil, kakor jagode na molku. Ko se je skrila že zadnja sveča za oltar, bela, ki pomenja Jezusa, tedaj so nekatere tako srbeli prsti, da so premikali ropotce. Jakec je bil pa tako nepočakan, da ga je sprožil in je naredil tek-tek. Gospod župnik so se ozrli po Jakcu in mu resno požugali. Potem sò pokleknili in potrkali s palico ob oltarjeve stopnice. Završčalo in zaklepetalo, zaragljalo in zaropotalo je tedaj po cerkvi tako, da divji Judje niso bolj kričali: križaj ga, križaj ga! Ali kaj je to? Jakec je bil vedno prvi. Imel je največjo ragljo, ki jo je vrtel prav nad glavo, da je ponosno plahutala velika ropotceva repetnica. Ali danes? Glejte ga, za nos se drži, raglja molči. Kar k visokemu migljaču se je naslonil pred cerkvijo in točil — mislite, da solze, ker je bil posvarjen — ne, kri, rdečo kri iz nosa.

Gospodje pridejo iz cerkve in prašajo, kaj mu je.

»Z ropotcem se je po nosu. Sedaj mu pa kri teče«, oglasilo se je dosti tožnikov.

»Vidiš, Jakec, vidiš, zakaj si bil nemiren v cerkvi, zakaj tako nepočakan? Premagati se je treba in potrpeti in ne pozabiti, kje je kdo, v cerkvi ali zunaj. Le misli si, da te je Bog precej kaznoval, in voljno potrpi. In drugi tudi vedite: »Bog vsakega poišče, kadar in kakor hoče. Jakca je že, prav mu je.«

F. S. Finžgar.

Lahko noč!

Lahko noč, predraga mati,
Ljubi oče, lahko noč!
Leči moram spet in spati,
Truden sem že na vso moč.

Ti molitev nesi-moj
K Bogu v zlati dom nebá:
Milost on mi daje svojo,
Spanje meni sladko dá.

Angeljček, moj varuh sveti,
Ti pri posteljci postoj,
Nič ni treba me skrbeti,
Če pogled me čuva tvoj.

Brez skrbi smem zdaj zaspati,
Truden sem že na vso moč;
Lahko noč, predraga mati,
Ljubi oče, lahko noč!

— n —